

Dr. Gebhard Fürst püspök

A zsinati út
és
az élhető egyház jövőképe

Püspöki levél
a Rottenburg-Stuttgarteri Egyházmegye egyházközségei
számára a 2023-es húsvéti bűnbánati időszakra

Dr. Gebhard Fürst püspök

A zsinati út
és
az élhető egyház jövőképe

– Nagyböjt 1. vasárnapja, február 26. –

Kedves Nővéreim és Testvéreim!

A húsvéti bűnbánati időszak kezdetén a zsinati utat arra szeretném a mi németországi katolikus egyházunkban és világszinten használni, hogy bemutassam Önöknek az elérhető egyházzól alkotott elképzelésemet.

A németországi katolikus egyház zsinati útja március 9. és 11. között Frankfurtban az ötödik plenáris közgyűléssel ér véget. Figyelemreméltó eredményeit az egyetemes egyház zsinati útjába fogják belefoglalni, melyet Prágában már megnyitották 2023. február 5. és 12. között egy nagyszabású zsinati eseménnyel.

Kedves Nővéreim, kedves Testvéreim, sem a mi zsinati utunk, sem a világegyházi Zsinati Út nem önmagáért történik. Az út célja a reform és a megújulás úgy az egyházi struktúrákban, mint az egyház, mint Isten népének lelki életében.

A néhai XVI. Benedek pápa még 2010-ben, a zaklatási botrány napvilágra kerülése után ezt írta az ír egyháznak: „Elengedhetetlenek ugyan az egyéni igazságtalanságokat igazságosan kezelő intézkedések a jelenlegi válság kezeléséhez, de önmagukban nem elegendőek: **új jövőképre** van szükségünk, amely a jövő nemzedékeit *közös hitünk ajándékának megbecsülésére ösztönzi*”. Ezek a szavak úgy hangzanak, mintha ma nekünk íródtak volna.

Kedves Nővérek és Testvérek, az idei húsvéti bűnbánati időszakra írt leveletem egy **ilyen új jövőkép** felé való ösztönző hozzájárulásnak szánom.

A második vatikáni zsinat dokumentuma a lelkipásztori munka alapvető irányultságáról tartalmazza **az egyház jövőképeinek alapvető szavait a jelen és jövő számára**. Ezek a szavak így hangzanak: „A mai emberek öröme és reménye, bánata és félelme, különösen a szegényeké és a mindenféle nyomorúságban élőké, egyben Krisztus tanítványainak öröme

és reménye, bánata és félelme is. És nincs semmi igazán emberi, ami ne találna visszhangra a szívükben.” (Gaudium et Spes 1).

Még nem merítettük ki e kijelentések mélységét és jelentőségét az egyházként való közös életünk számára. Mit jelent ez ma számunkra: *egyházként befogadni az emberek örömét és reményét, bánatát és félelmét, különösen a szegényekét és a mindenféle szenvedőket?*

Kedves Nővéreim és Testvéreim!

Tekintsünk magunkba. Merjünk egy pillantást vetni a szívetekbe és lelketekbe: Minek örültök ma? Mit reméltek? Mire vágytok? Miért vagytok szomorúak? Mi bánt és mi okozott fájdalmat? Mi tölt el aggodalommal, sőt félelemmel ezekben a zavaros időkben?

Hívó emberként tudjuk, hogy „örömünk és reményünk, bánatunk és félelmünk” biztonságban van Istenben. Hívóként biztosak vagyunk abban, hogy nem maradunk egyedül reményünkkel, bánatunkkal és félelmünkkel, sőt, az élet minden személyes, egzisztenciális dimenziójában.

Senki sincs egyedül azzal a félelmével, hogy nem a helyes úton jár, hogy eltéved vagy elhagyják. Nem maradunk egyedül a félelmünkkel, hogy elveszünk saját életünk káoszába, vagy abba, ami körülöttünk történik.

Ahol otthon érezzük magunkat Istenben, ott már nem kell aggódnunk magunk miatt. Ott már magunkból kilépve gondoskodhatunk másokról minden félelmünkben, gondjukban és elhagyatottságukban: *a szegényekről és mindenben elnyomottakról*, akikről a Zsinat elején idézett szöveg különös módon szól.

Ahol annyira meg vagyunk gyökerezve az Istenbe, a mi oltalmunkba és támaszunkba vetett hitben, ott Krisztus tanítványaiként képesek vagyunk meglátni, elfogadni és

befogadni „a mai emberek, különösen a szegények és mindenféle nyomorúságban élők örömét és reményét, bánatát és félelmét”. Hisz számunkra, Istenben bízóknak, *nincs olyan igazán emberi dolog, ami ne találna visszhangra a mi szívünkben!* (Vö. GS 1)

Ahol tudjuk, hogy istenhívó emberként, istenhívó közösségként szeretve vagyunk, és más embereket minden gondjukban, félelmükben és elhagyatottságukban valóban elfogadjuk –

Ahol őket bennünk és közöttünk biztonságban tudjuk, és róluk törődünk, akkor a szerető Isten kézzelfogható képévé válhatunk a kereső, sokszor tehetetlen emberek számára is!

Ahol mi, mint egyház, az Istenben való menedéket és az emberek lelki és fizikai szükségleteinek menedéket nyújtó lakhelyévé válunk, ott az egyház az élet reménységgel és bizalommal teli, kézzelfogható oázisává válik. Egy ilyen, a remény által jellemzett hitközösségből mindannyian erőt és bátorságot meríthetünk ahhoz, hogy az így teremtett erőt emberi gesztusokkal és a szeretet gyógyító cselekedeteivel megosszuk másokkal. Akkor mi diakóniai egyházzá válunk, az embereket szolgáló gyülekezetté, amelyben a jóságos, a gyógyító és megmentő Isten kézzelfogható teret nyer. **Ez az én jövőképem arról, hogy milyennek kell lennie az egyháznak a jelenben és a jövőben.**

Ezért várom a katolikus egyház lelki és igaz megújulását Németországban valamint egyházmegyénkben, plébániáival, egyházi közösségeivel és intézményeivel, hogy egyházunk sok helyen, sokféle ember számára lakható maradjon és **élhetővé** váljon. Minden megújulási folyamat végső célja, hogy az egyház annyira élővé váljon, hogy otthont nyújtson a otthontalanná vált, kereső embereknek.

Az én jövőképem tehát egy olyan egyház, amelynek közösségében a jelentést keresők megtalálják azt, a rettegők és bizonytalanok visszanyerik bátorságukat és reményüket, a

vallás iránti vágy pedig beteljesül. Kezdeményezéseink és változtatásaink célja az kell, hogy legyen, hogy az egyházi gyülekezeteket olyan lelki étellel teli terekké erősítsük, ahol és amelyekben valóban átélhető Jézus Krisztus gyógyító evangéliuma: hogy az emberek a hívótársak közösségében elfogadva érezzék magukat, hogy megnyugvásra és békére leljenek.

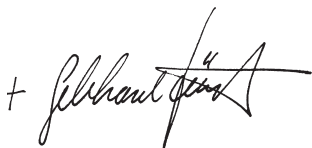
Az én jövőképem egy olyan egyház, amely különösen gondoskodik „a szegényekről és mindenféle nyomorúságban szenvedőkről”. **Az én jövőképem egy olyan egyház,** amely diakóniai-karitatív egyházként cselekszik, közel áll emberekhez, és mellettük van, ha segítségre van szükségük. **Az én jövőképem egy olyan egyház,** amely gyógyítóként lép fel ott, ahol az embereket bántják és megalázzák.

Kedves Nővéreim és Testvéreim, ehhez mindazokra szükség van, akik megkeresztelkedtek Urunk, Jézus Krisztus nevében. Mindannyian, különböző feladatainkban, szolgálatainkban és tisztségeinkben Isten Lelkének eszközei vagyunk ezekben az időben, az emberek üdvösségének szolgálatában.

Ebben az értelemben legyen a húsvéti bűnbánati időszak mindannyiunk számára az elmélkedés és a megtérés időszaka. A húsvéti keresztények megosztják az örömet és a reményt, a bánatot és a félelmet egymással, különösen a szegényekkel és mindenféle nyomorúságban szenvedőkkel.

Február 2, Rottenburg.
Urunk bemutatásának ünnepe

Üdvözlette

A handwritten signature in black ink, appearing to read 'Gebhard Fürst'. The signature is stylized and includes a small cross-like mark at the beginning.

püspöke, Dr. Gebhard Fürst